

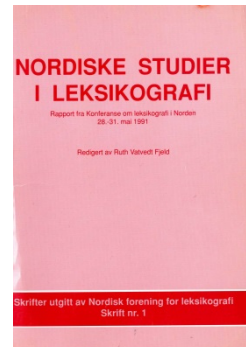
NORDISKE STUDIER I LEKSIKOGRAFI

Titel: Tvärspråklig lexicologi med svenskan i centrum

Forfatter: Åke Viberg

Kilde: Nordiske Studier i Leksikografi 1, 1992, s. 156-165
Rapport fra Konferanse om leksikografi i Norden, 28.-31. mai 1991

URL: <http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/nsil/issue/archive>

© Nordisk forening for leksikografi

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre Nordiske studier i leksikografi (1-5) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.

Tvärspråklig lexikologi med svenskan i centrum¹

Med tvärspråklig lexikologi menas en beskrivning av ordförrådet som baserar sig på en jämförelse mellan olika språk. I den här artikeln kommer jag först att ge en kort generell översikt av ämnesområdet för att sedan kort karakterisera mina egna lexikala studier av lexikala universalier, svenskans lexikala typologiska profil och lexikal inläring.

1. Vad är tvärspråklig lexikologi?

Språk kan jämföras i många syften. Den tvärspråkliga (eng. *crosslinguistic*) jämförelsen tar främst fasta på universella och typologiska drag. *Universella drag* utgörs av sådana egenskaper som delas av alla språk eller av generella restriktioner för vad som är möjligt i ett språk medan *typologiska drag* utgörs av egenskaper som visserligen växlar mellan språken men är så centrala att de utsäger något om den grundläggande strukturen inom något område (t ex verbordförrådet, ett grundläggande semantiskt fält). Egenskaper som är mer eller mindre unika för ett språk eller (oftast) en grupp genetiskt och/eller arealt nära relaterade språk kallas *språkspecifika*. Även inom ett språk uppvisar språkspecifika drag ofta mer komplexa egenskaper i olika avseenden än universella drag, vilket är utgångspunkten för *markeringsteorin* (Greenberg 1966, Croft 1990). Denna teori tar fasta på att vissa drag, som kallas *omarkerade*, intuitivt uppfattas som mer grundläggande, naturliga eller enkla. Omarkerade drag förekommer i fler språk än markerade samtidigt som de t ex har högre frekvens i enskilda språk och representerar en föredragen tolkning i fall av neutralisation. Sådana likheter mellan språk som återspeglar generella struktureringsprinciper måste skiljas från överensstämmelser som beror på historisk släktskap (*genetiska drag*) och på språkkontakt som ofta yttrar sig som en bestämd geografisk spridning (*areala drag*). Teoretiskt är syftet med den tvärspråkliga jämförelsen att undersöka vad som är ett möjligt mänskligt språk och att kunna förklara hur den språkliga, i detta fall lexikala, organisationen interagerar med biologiska, kognitiva och sociokulturella faktorer. Praktiskt är syftet detsamma som för den kontrastiva analysen, nämligen att ge ett förbättrat underlag för språkundervisning, översättning och tolkning. Skillnaden är att den kontrastiva analysen ofta inskränks till en jämförelse mellan par av språk utan att man kan avgöra vilket av språken som eventuellt uppvisar ett markerat alternativ.

---

¹ Arbetet med denna uppsats har utförts inom min tjänst i lexikalisk forskning som finansieras av Humanistisk-samhällsvetenskapliga forskningsrådet.

2. Lexikala universalier och svenskans lexikala profil

Jag ska inte här försöka ge någon allsidig översikt över studiet av lexikala universalier utan koncentrera mig på några centrala utgångspunkter för mina egna studier som rör grundstrukturen hos de öppna ordklasserna substantiv, adjektiv och verb med den sista ordklassen i fokus. Orden inom dessa ordklasser kan indelas i semantiska fält. De mest grundläggande av dessa realiseras i alla språk, där ordklassen föreligger. Förbehållet gäller för adjektiven. Dixon (1977) har visat att om ett språk har adjektiv finns alltid fält som Dimension (stor/liten), Ålder (gammal/ung), Värdering (bra/dålig) och Färg (svart/vit). Det finns vissa språk där endast ett litet antal ord med de angivna betydelseerna realiseras som adjektiv. För färgordens del har Berlin & Kay (1969) visat att det finns en lexikaliseringshierarki, där de första stegen utgörs av svart/vit > röd > blå, grön etc. Det går således att förutsäga hur fältet byggs ut. I europeiska språk som har tämligen omfattande klasser av adjektiv återspeglas den omarkerade naturen hos dessa adjektivbetydelser genom att adjektiv med motsvarande betydelser hör till de mest frekventa i språket (Viberg 1990).

För verbens del gäller att det även i detta fall finns vissa språk med en mycket begränsad (12-40) uppsättning av enkla verb (medan frasverb av typen kasta ett öga på är mycket talrika). I alla dessa språk finns dock vissa kärnverb (alternativt: *nukleära* verb) med en karakteristisk grundbetydelse som tämligen systematiskt fördelar sig på de mest grundläggande verbala semantiska fälten: 'gå' (fält: Förflyttning), 'ge' (Ägande), 'slå' (Fysisk kontakt), 'säga' (Verbal kommunikation) och 'se' (Perception). Europeiska språk har i allmänhet ett stort antal verb (vanligen i storleksordningen 10 000). Trots detta råder en stark koncentration till några få mycket vanliga verb i normal diskurs (text). De tjugo vanligaste verben tenderar att täcka drygt 40% av de löpande verben i stora korpora (på 1 miljon ord eller mer). Vissa av de mest frekventa utgörs av grammatiska verb som kopulan och modala hjälverb, vilka representerar ett arealt specifikt drag i de europeiska språken som ofta saknar motsvarighet i utomeuropeiska språk. Dessutom återfinns bland de tjugo vanligaste verben i ett representativt urval av 11 europeiska språk nästan undantagslöst en liten uppsättning kärnverb som har samma grundläggande betydelse som i språk med minimala verbsystem. (Se Viberg 1990, 1991a för en utförligare beskrivning och motivering.)

Den inre strukturen inom ett semantiskt fält exemplifieras i Viberg (1984a) som behandlar perceptionsverb. På grundval av data från ca 50 språk upprättas en lexikaliseringshierarki som lätt förenklad kan återges som:

'se' > 'höra' > 'känna' > 'förmäta smak, lukt'

Ett verb med betydelsen 'se' återfinns i alla språk som har perceptionsverb markerade för sinnesmodalitet. (Det finns några språk som helt saknar enkla perceptionsverb markerade för en specifik sinnesmodalitet.) Om det finns två verb markerade för sinnesmodalitet utgörs de av 'se' och 'höra' etc. Hierarkin redogör också för möjlig polysemi. I svenskan kan det verb som är knutet till känsel, känna, utsträckas till att täcka även smak och lukt (Kalle kände lukten av nybakade bullar). På samma sätt finns det språk där man kan 'höra' lukt och smak. Men polysemin kan inte gå i motsatt riktning.

Med ett språks *lexikala profil* menas en tvärspråkligt baserad karakteristik av vilka drag som reflekterar universella tendenser eller den lexikala typ som språket tillhör och vilka som är språkspecifika. I Viberg (1990) ges en karakteristik av svenskans grundläggande verbordförråd från dessa utgångspunkter. Bland universella drag uppvisar svenskan de typiska kärnverben såsom *gå*, *ge*, *se*, *säga* etc., som hör till de 20 frekventaste verben i språket. Till

de mest frekventa verben hör också grammatiska verb som kopulan vara, verbet ha och de modala hjälpverben, vilka samtliga representerar arealt specifika drag. Särskilt specifikt är den höga frekvensen för existens verbet *finnas*. Det går också att identifiera exempel på *särskilt semantisk differentiering* och *särskilt polysemimönster*. Exempel av den första typen är serier som *tro/tycka/tänka* (Kognition) och *sätta/ställa/lägga* (Förflyttning) medan exempel av den andra typen utgörs av *få* (Ägande: få ett äpple/ Modal: få stanna), ett polysemimönster som är karakteristiskt för språken i Norden (inklusive finskan). Data från andra språk än svenskan insamlas med en lexikal frågelist (Viberg 1986).

3. Fysiska kontaktverb och verbet stryka som exempel på lexikal analys

För närvarande arbetar jag med en studie av svenskans verbordförråd, som består av en studie av polysemin hos de mest grundläggande verben (bl a kärnverben) kombinerad med studier av den semantiska differentieringen inom några valda fält, där jag har ambitionen att täcka alla verb som hör till fältet. Som ett exempel på hur analysen är upplagd har jag valt de fysiska kontaktverben (Viberg 1984b). Dessa har alla kärnkomponenten CONTACT (x, y) 'det råder (uppstår) fysisk kontakt mellan x och y'. Kärnverbet inom fältet är *slå* som är det i särklass mest frekventa och mest polysema verbet inom fältet. Eftersom utrymmet är begränsat, har jag valt ett annat verb nämligen *stryka* som huvudexempel. Ambitionen är nämligen att ge en semantisk karakteristik som täcker alla de exempel som föreligger i representativa konkordanser. Den följande analysen bygger på Språkdats konkordanser över svenska romaner.

Som en typisk användning av fysiska kontaktverb uppfattar jag följande satstyp: Per (Agent) slog/dunkade/petade/strök (Fysiskt kontaktverb) Kalle (Erfarare) i magen/ i ryggen/ i sidan/ över pannan (Mål) med handen/en käpp (Instrument). Många av verben inom fältet inkorporerar en kroppsdel som i det omarkerade fallet inte realiseras på ytan: slå, stryka (hand), slicka (tunga), kyssa (läppar), sparka, trampa, stampa (fot), stånga (horn, panna). De flesta av verben inom fältet inkorporerar också en rörelse och olika riktningar: sparka (röra foten framåt/bakåt), stampa, trampa (upp/ner). Verbet *stryka* hör till en grupp verb som inkorporerar en rörelse längs något (ALONG(TRAVEL)) (x, y): stryka, gnida, gnugga, smeka, kittla m fl.

Följande autentiska exempel med verbet *stryka* innehåller de typiska betydelsekomponenterna. Liksom de övriga exemplen i återstoden av detta avsnitt är det hämtat ur Språkdats romankorpusar.

Baronen strök med handen över ögonen.

Någon (z) utför viljemässigt en handling som innebär att något (x) som i typfallet är agentens hand förflyttas längs något (y) samtidigt som det råder kontakt mellan x och y. Om det senare villkoret inte vore uppfyllt vore det riktigare att säga att baronen förde handen över ögonen. Formaliserat kan grundbetydelsen återges på följande sätt med användandet av det system som beskrivs i Miller & Johnson-Laird (1976), vilka dock inte analyserat fysiska kontaktverb:

- (i) (WITH_i (ACT)) (z, S, x)
 (ii) (ALONG(TRAVEL)) (x,y)
 (iii) HAPPEN (CONTACT (x, y))
 (iv) CAUSE (S, (ii) & (iii))
 Default: PALM(x) & POSSESS (z, x)

I det givna exemplet anges x explicit som "handen". Detta är dock snarast ett undantag. Även i följande exempel är emellertid den naturligaste tolkningen att det är handen som förflyttas och kommer i kontakt med objektet:

Grevinnan böjde sig fram och strök Stina över håret

Genom att en person syntaktiskt fungerar som direkt objekt tillkommer i detta exempel en komponent som har paralleller hos många av de fysiska kontaktverben, nämligen en kommunikativ eller expressiv innebörd som är överlagrad den konkreta innebörden. Enligt en generell princip uppfattas det som sker med objektet då detta är specificerat (handlingens resultat) som förgrundad information, varför den expressiva innebörden rycker fram på första plats. För *stryka* kan den expressiva innebörden uttryckas som att z vill visa w (objektet) tillgivenhet:

- (v) INTEND (z, SHOW(z, w, AFFECTION))

I romantexterna framstår strykandet av någon över håret nästan som en schablon för uttryckande av tillgivenhet. I kombination med andra kroppsdelar kan handlingen få en annan, t ex en sexuell symbolisk innebörd, men detta följer av allmänna kulturella regler för de olika kroppsdelarnas symbolvärde. Om exempel med personobjekt uppfattas som de mest prototypiska, kan många exempel på polysemi som finns i materialet ordnas i en skala efter avtagande prototypikalitet, på ett sätt som återges schematiskt nedan:

Polysemi: Avtagande prototypikalitet

<i>Exempel:</i>	<i>Aktualiserade komponenter:</i>
Av en låtsad tillfällighet strök han sköterskan över baken.	(i)-(v)
elefantmodern /.../ fortsatte att stryka med snabeln över sitt barns kropp	i) - (iv)
En hög svart vagnskaross strök mot slingerväxterna	(ii) - (iii)
Stormen stryker förbi över havet	(ii)

Det finns visserligen ett betydande antal exempel som faller utanför detta mönster men de kan inordnas i två grupper. Det första som jag inte ska redogöra för här gäller det fall då verbet kombineras med en partikel. På så vis bildas ett frasverb som enligt produktiva regler överför verbet till ett annat semantiskt fält, t ex *stryka av*, *stryka bort*, *stryka ut*

under (vikten av) att. Ofta signaleras den abstrakta användningen formellt genom fast sammansättning: understryka. En mer levande metafor fås om man som i följande exempel behåller en hänsyftning på den skriftliga representationen:

Man strök ett streck över åtminstone den slentrianen.

Jag har här endast kunnat skissera en fullt formaliserad beskrivning av verbet *stryka*. Vad som sagts bör dock räcka för att visa hur formalismen i princip gör det möjligt att tydligare visa sambandet mellan olika delbetydelser och de kontextuella villkoren för de olika tolkningarna. En liknande skiss av fälten Diskonnexion, Skada och Reparation ges i Viberg (1985a).

4. Lexikal inläring ur tvärspråkligt perspektiv

Studier av hur ordförrådet lärs in utgör både en praktisk tillämpning och ett test av den psykologiska realismen hos den modell av ordförrådets organisation som skisserats ovan. Kännetecknande för både första- och andraspråksinläringen är att ordförrådet växer långsamt. Att kunna kommunicera är för inläraren av ett språk i stor utsträckning en fråga om att klara sig med få ord. Detta gäller naturligtvis särskilt starkt på tidiga stadier av inläringen. Men problemet kvarstår länge. Inom verbordförrådet finns det en klar tendens att det är ett verb inom varje semantiskt fält som får fylla luckorna inom fältet och detta tenderar att utgöras av ett av de nukleära verben. Till att börja med innebär detta kanske att det får ersätta de flesta andra verben inom fältet. Allteftersom andra verb inom fältet behärskas får verbet fylla de återstående vita fläckarna. Sådana verb utgör en slags kärna kring vilken fältet byggs ut, vilket motiverar benämningen nukleära verb. I Viberg (1991b) redogörs för en studie av hur sexåriga invandrabarn tillägnar sig svenska som andraspråk. Bandade muntliga samtal jämfördes med liknande inspelningar gjorda med jämnåriga barn med svenska som förstaspråk. De nukleära verben visade sig ha en hög frekvens redan hos de infödda talarna men hade trots detta en stark tendens till överrepresentation hos invandrabarnen. Denna tendens kvarstod då nya inspelningar gjordes ett år senare, vilket tyder på att det starka favoriserandet av ett litet antal nukleära verb är ett drag som förändras långsamt. Samma tendens finns också hos vuxna andraspråksinlärare (Viberg 1988) och hos små barn (2-3 år), då de lär sig sitt förstaspråk (Viberg 1991a).

En viktig skillnad mellan första- och andraspråksinläring tycks vara att språkspecifika (men grundläggande) drag tenderar att dyka upp tidigt vid förstaspråksinläring medan sådana drag har en stark tendens att undvikas eller ge upphov till fel vid andraspråksinläring. På det lexikala planet ger språkspecifik polysemi och differentiering upphov till återkommande problem vid andraspråksinläring. Eftersom inlärarna har en stark tendens att undvika sådana strukturer är det i många fall nödvändigt att tillgripa speciella former av styrd elicitering för att studera inläringen av sådana drag. I Viberg (1985b) redogörs för tillägnet av svenskans placeraverb *sätta/ställa/lägga*. Jag ska här illustrera metoden med en mindre studie av ett annat fall av språkspecifik differentiering i svenskan, nämligen verbparet *skära* och *klippa*. I många andra europeiska språk motsvaras dessa två verb i sin mest typiska användning av ett verb, t ex engelska *cut*, tyska *schneiden*, franska *couper*, nygrekiska *kóvo*. Verben hör till fältet Diskonnexion som omfattar ett stort antal verb organiserade kring betydelsen 'dela i bitar' (bryta, bräcka, spräcka, krossa, skiva etc). I den aktuella studien undersöktes 60 vuxna inlärare av svenska som andraspråk, vilka jämnt fördelade sig på de tre modersmålen, spanska, polska och finska. Tre diskonnexionsverb undersöktes nämligen *skära*,

klippa och *riva*. Skillnaderna i differentiering mellan svenskan och modersmålen framgår av figur 1. Som framgår motsvaras *skära* och *klippa* av ett ensamt verb medan *riva* har en motsvarighet, vilken dock i spanskan har en mer allmän betydelse (som eng. break). Alternativt används i spanskan också uttrycket *hacer pedazos* 'göra bitar'.

Semantiskt drag	Språk			
DELA I BITAR	Svenska	Spanska	Polska	Finska
MED EN KNIV	skära	cortar	pociąć	leikata
MED EN SAX	klippa			
GENOM ATT DRA ISÄR	riva	romper	porwać	repiä

(På polska finns egentligen två motsvarigheter till *skära* och *klippa* men de kontrasterar semantiskt på ett annat sätt.)

Figur 1. Diskonnexionsverb i svenskan och källspråken.

Uttryck med de aktuella betydelseerna elicerades muntligt med ett videotest som visade enkla handlingar. Försökspersonerna fick i uppgift att instruera en kamrat i samma undervisningsgrupp som inte kunde se videon att utföra samma handling. I figur 2 visas några representativa exempel på hur betydelsen 'skära' uttrycktes. Det översta alternativet är vad jag själv skulle kunna säga. Inom parentes identifieras inlärarna av ett nummer föregånget av första bokstaven i modersmålet.

<p><i>Idealiserad infödd version: skär av en bit snöre med kniven (ÅV)</i></p> <p>skär liten bit snöre med en kniv (P66)</p> <p>du har en snör / och du har en kniv / och eh / du behöver nu två korta bitar / snö (P1)</p> <p>ta en knif / och / kl // klipp klippa lite liten snö (P2)</p> <p>sen du måste klippa den / med en kniv som / som e röd (F66)</p> <p>och klippa inte inte inte med sax med / kniv (S10)</p> <p>ta skär å skära /.../ den här sak som kvinna estickar (S12)</p>
--

Figur 2. Realisationer av *skära*

Mest slående är att många av informanterna använder *klippa* i stället för *skära*. Åtminstone ett av exemplen (S10) tyder dock på att informanten varit medveten om att *klippa* inte är det korrekta verbet, eftersom hon tillägger "inte med sax med / kniv". Det finns också ett tydligt exempel på en kommunikationsstrategi i form av omskrivning som i "du behöver nu två korta bitar". I figur 3 ges några exempel på hur 'klippa' och 'riva' uttrycktes.

Idealiserad infödd version: ta en blå servett å klipp den mitt itu (ÅV)

du måste klippa / ta en / inte kniv men den andra (F64)

ta blåa papper / och / skä skär i två del / me s sax (P68)

du kan vika den och dela / i två delen (P52)

saxa nej / saxa på två delen (P3)

Idealiserad infödd version: ta en servett och riv sönder den i små bitar (ÅV)

ta en vit servett / å sen måste du / måste du riva de sönder många gånger (F76)

eh ta en / vit / servett / och // klipp den me händerna / i många delar (S58)

me dina händer du måste bitar /.../ serviett blir bitar (S10)

mh du måste ta en vit serviett / och med dina händer göra många bitar (S54)

va heter de / inte skära inte klippa /.../ de blir små bite (F22)

en servetter vit servetter / eh dra på eh lilla eh bit ne lilla biten / dra ja / helt (P4)

Figur 3. Realisationer av *klippa* och *riva*.

Som kommer att framgå av tabellen nedan använder många informanter det korrekta verbet *klippa* men som framgår av exemplen är informanterna inte alltid medvetna om den exakta betydelsen av verbet trots att det råkar bli rätt: "ta en / inte kniv men den andra". Detta är en onödig precisering. Även om det visar sig att ganska många behärskar *riva*, så tillgrips omskrivningar i flera fall. Ofta förekommer substantiven *del* eller *bit* i dessa, vilket kan tas som ett tecken på att dessa substantiv, som är nära relaterade till fältet diskonnexion, är lättare att lära in än diskonnexionsverben. I tabell 1 ges en statistik över vilka verb som inläraarna använder.

Korrekt verb	Använt verb				
	<i>klippa</i>	<i>skära</i>	<i>riva</i>	Annat	Totalt
<i>klippa</i>	47	3	--	10	60
<i>skära</i>	30	17	--	13	60
<i>riva</i>	7	--	36	17	60

Tabell 1. Inlärares uttryck för diskonnexionsverben

Som framgår använder en stor del av inlärares *klippa* när detta verb ska användas. Men många kan inte hålla isär detta verb från *skära*. Exakt hälften använder *klippa* i stället för *skära*. Visserligen finns det några som gör fel i motsatt riktning. Men de är endast tre. *Riva* behärskas av drygt hälften av inlärares. Men även i detta fall förekommer det några som använder *klippa* i stället, vilket visar vilken stark ställning detta verb har inom fältet. Personligen blev jag ganska förvånad över resultatet. Även om jag hade förväntat mig att den semantiska kontrasten mellan *skära* och *klippa* skulle neutraliseras, hade jag inte väntat mig att man så entydigt skulle favorisera ett verb. Men resultatet stämmer rätt väl med en allmän tendens, nämligen att inlärares favoriserar verb med en tydlig form, då det finns två (eller flera) verb med en nära besläktad betydelse. *Klippa* är ju regelbundet medan *skära* har en mycket oregelbunden böjning. Eftersom det inte finns någon semantisk distinktion i modersmålet på den här punkten, tycks det kännas naturligt för inlärares att låta ett verb uttrycka både betydelsen 'skära' och 'klippa'. Som exponent för denna gemensamma betydelse väljer man den ordform som är lättast att uppfatta.

Inom ramen för denna korta uppsats har det endast varit möjligt att kort exemplifiera olika aspekter av tvärspråklig lexikologi men det som sagts räcker förhoppningsvis för att visa hur ett uppmärksammande av tvärspråkliga faktorer kan bidra till en förklaring av hur ordförrådet är organiserat i mänskliga språk.

Litteratur

- Berlin, B & Kay, P (1969). *Basic color terms*. University of California Press, Berkeley.
- Croft, W (1990). *Typology and universals*. Cambridge University Press, Cambridge.
- Dixon, R M W (1977). Where have all the adjectives gone? *Studies in language* 1: 19-80.
- Greenberg, J (1966). *Language universals with particular reference to feature hierarchies*. Janua Linguarum, Series Minor, 59. Mouton, The Hague.
- Miller, G A & Johnson-Laird, P (1976). *Language and perception*. Cambridge University Press, Cambridge.
- Viberg, Å (1981). *Studier i kontrastiv lexikologi* (ak. avh.). Lättast tillgänglig som: *SSM Report 7-8*. Inst f lingvistik, Stockholms universitet.
- (1984a). The verbs of perception: a typological study. *Linguistics* 21-1.
- (1984b). Fysiska kontaktverb i svenskan. En skiss. I: *Svenskans beskrivning 14*. Lund.
- (1985a). Hel och trasig. En skiss av några verbala semantiska fält i svenskan. I: *Svenskans beskrivning 15*. Göteborgs universitet.

- (1985b). Lexikal andraspråksinläring. I: *SUM-rapport 2*. Centrum för tvåspråkighetsforskning.
- (1986). The study of crosslinguistic lexicology. I: Dahl, Ö (ed.), *Papers from the Ninth Scandinavian Conference of Linguistics*. Inst of Linguistics, Stockholm University.
- (1988). Ordförråd och ordinläring. Några utgångspunkter för en studie av hur ordförrådet lärs in. I: Hyltestam, K & Lindberg, I (red.), *Första symposiet om svenska som andraspråk*. Centrum för tvåspråkighetsforskning.
- (1990). Svenskans lexikala profil. I: *Svenskans beskrivning 17*. Åbo akademi.
- (1991a). Crosslinguistic perspectives on lexical organization and lexical progression. Under utgivning. I: Hyltestam, K & Viberg, Å (eds.), *Progression and regression in language*.
- (1991b). En longitudinell djupstudie av språkutvecklingen. *Utvärdering av skolförberedelsegrupper i Rinkeby. Rapport 4*. Centrum för tvåspråkighetsforskning.